

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěł pak swjatý,
Duši datý,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će. F

• Serbske njeđželske čopjeno. •

Budyšin

24. meje 1925

Bauzen

Čištoč a nakład Šmolerjez knižicizšćernje a knižarnje šar. družst. s wobm. ruč. w Budyšinje.
Wužadźa lóžbu šobotu a plačzi na měšaz 15 šlotych pjenještow.

Čraudi.

Jan, 15, 26—16, 4.

Přichindžemy wot přiwjedzenja k njejušpicza našeho Anjesa a Šbóžnika Jezom Šhrysta. Š wučobnikami šmy ša šbóžnikom hladali, kiž jako překrašnjeny do njebješ k šwojemu Wótzei wróćo džěšče, šo by na njebješkej krašnosći šažo džěł měł. Šak wješkoti šu wučobnizy byli jako wěđžachu, jeho pučž je tež našch pučž, jeho dohycze našche dohycze, jeho k njejušpicze našche k njejušpicze. Šo šame wješkele dopjelni pał tež našch pschezo šažo na dnju k njejušpicza našcheho lubeho Šbóžnika. Nětko wěmy, — jeli šo šmy prawi wučobnizy Jezom Šhrysta, my mamy po wschej prózy žiwjenja wěčnu domišnu; my pschindžemy domoj, tam, hdžež nicžo šachodne wjazy njebudže, hdžež njeje žadny hrěch wjazy, kiž našch wot našcheho Boha pschezo šažo džěli. — Šamni jednacze wučobnizy bychu wěšče tehdy najradšo hnydom se Šbóžnikom šobu do njebješ šchli, ale dha šhonimy k našcheho teksta dženzha, Šbóžnik jich hišče na šemi trjeba. Šo šwjatkownym šwjedzenju dyrbja woni šwědčicž wo šchizowanym, wo horjestanjnym, wo Jesužu, kiž je k njejušpic. Šo pał njebě jenož nadawł ša wučobnikow tehdy, ně, to napominanje: wy dyrbicze šwědčicž, plačzi tež nam wschěm dženzha, hdžž tute tekštno šłowo čitamy.

Jesu šowi wučobnizy dyrbja šwědčicž wo šwojim Anjesu!

1. Šches šłowo a šmanjo,
2. w šchizju a tšchnosći,
3. a to wschitko wo mozy šwjateho Ducha.

1. Š šajim šahorjenjom šu wučobnizy tola po šwjatkownym šwjedzenju do žyheho šwěta wuschli. Š nowymi jashkami šu pschpowědali to njeno jich lubowaneho mišchtra a šu šwědčeli wo wschěm, šchtož běchu widželi a šlyšeli. Šoni šu wješkoti wschu hańbu na šo wsali a šamo wješkoti do šnjercze šchli. Šute šahorjenje pał šo w běhu lěštotekow minjesche a hdže je šyła w našchich dnjach? Š tola, to šłowo: wy budžecze tež šwědčicž, njeplaczesche jenož wučobnikam tehdy, ale plačzi tež wučobnikam dženzha hišče, plačzi tež tebi! Šoždy dyrbi byčž psches šłowo a šmanjo šwěđł Jezom Šhrysta. Šo njeje ženje tak nušno bylo kaž w našchich dnjach. Šschizy dyrbja pomhačž šo šo šažo bóle dopjelni ta proštwu: šwjeczene budž tвое njeno a pschindž k nam tвое kraleštwu. Šy dyrbimy našche šchječanjštwu křezišcho wsacž. Čzin tvojich šušodow šedžblitnych na našche rjane Bože šlužby, kiž šoždu njeđželu w Šožim domje šwjeczimy, dži jim pał tež š dobrym pschitladom přjedy. Š hdžž tež tvoja móž šłaba je, dha pytaj tola móž š wyškofcsze, t. r. modl šo, modl šo tež ša tvojich šobucžłowjekow. Šo žohnowanje njeuwostanje. Šašch tekšt praji: hdžž pał tón trošhtar pschicž budže, kotrehož ja wam pošlacž budu, wot Wótza, tón Duch teje wěrnoscsze, kiž wot Wótza wužadźa: tón budže šwědčicž wote njeje. Duch teje wěrnoscsze pał niž bjes šłowa teje wěrnoscsze. Šibliju móžesh wo wschěch domach namakacž, ale niž wo wutrobach. Šašch ty ju w tвоеj wutrobje? Čžitaj ju a potom daj šwědčenje wo tym, šchtož šy čžital. Šy nanojo a maczerje, čžitajče bibliju š waschimi džeczimi a wučžče wasche džeczti to lube Bože šłowo. Šy chžecze tola ša wasche džeczti to najšěpsche, ale Bože šłowo je to najšěpsche, šchtož džeczom dacž móžecze, wjele lěpje dhžli to najwješche herbštwu hewał, kiž

móže bo kóždy džen jim jako wšacž. A tennu budže pať žami činjerjo teho žłowa, hewať je wařche žwědženje podarmo. — Tak budže wřchitzy žwědžojo Jeřom Křryřta. A, luby přchečelo, njeprařič žam, ſo je tola woprawdže najwřchřřchi čžař, ſo bo řchěřčženjo rořřudža? Přchežo móžniřche budža w nařchich dnjach řataniřke mozy, te mozy, kiž čžedža Jeřom Křryřta řnowa řchřžowacz. A ničtó njeřně žo řamoliwicz a prařicz, řchto řamóžu ja řhudy, jednory čžłowjeť w mojej řłabowřči. řchto běchu japořchtołjo něhdy? Jednori, řhudži ludžo, ale w řebi mějachu wohen lubowřče ř Jeřuřej, w řebi mějachu řwójateho Duča a we mozy řwójateho Duča řu najwjetřche řkutki dořonjeli; wřcho džeřche pola nič po řłowje řwójateho japořchtołja: ja řamóžu wřchitko přcheř teho, kiž we nni móžny je, Křryřtuřa. Přcheř Jeřom Křryřta dyrbiřch tež wjele dořonjecž, tuž hłaj, ſo budžeřch jako wuczobniť řbóžniťa je řwědřkom Jeřom Křryřta přcheř řłowo a řnamjo, w řchřžu a tyřchnowřči.

2. Teřřt praři: Woni wař budža je řwójich řhromadžijnow wuřtorřacz. Čžař pať přchřndže, ſo, řchtož wař mori, budže řebi myřřlicž, ſo wón Bohu na tym řłužbu čžini. — řřu řhutne řłowa. Jeřuř wřcho přjedy wřdži, řať je řo wřcho dopjelniťo. řtuduj žyrřwinu řtawiřnu a pórđžeřch w duču přcheř řrawne čžař žyrřwje, ale budžeřch ř dobom wřdžecž, ani řchřž ani tyřchnowřč ani řmjercž njemóžeřche řwědřkom řbóžniťow wotdžeržecž, woni hinať njemóžachu, woni dyrbjachu řa řbóžniťa řwědžicž. A pola nař? řať řteji dha? řřmy my řžřła řwědřkojo a přcheř to wuczobniřch, řmy wofebje řwědřkojo tež w řchřžu? řelko řich, kiž řo boja, ſo budža wuřtorřani ř towařřtwa dořnych přchečelow, kiž žane řreřumjenje řa Jeřuřa wjařy nimaja, a tohodla wřcho řobucžinja. Přchečželo, je řwědřkami dyrbimy bycz, radu dyrbimy tež rař hřdu abo hanjenje řwěta na řo wřacž, jedna řo wđ prařchenje, čžemy wuczobniřch Jeřom Křryřta bycz abo niž, čžemy dželbracz na njebjęřřim žohnowanju abo bycz jenož ludžo, kiž řu řa pórđy žitwi! řchto budže řřoncžnje, hdyž řól wjařy njeřeli. Tuž pořřan dženřa, wojuj řa Jeřuřa, njeboj řo ničžeho, hładaj na nařcheho wulkeho reřormatora dr. Marczřina Luthera. řutón muž je řwěřny byl, řutón muž je přchewinul a to wřcho w mozy řwójateho Duča.

3. Teřřt řecži wo trořřtarju, kiž přchřndže. ře njeje ničžo dřehe a řadny dřehi dřižli řwójatřłowny Duč, kiž řo řłubi, a řutón Duč je Duč teje mozy a Duč teje lubowřče. řať je řo řjewiť w řwójim čžařu we wuczobniťach! Abó męniřch, ſo bychu řať wjeřoli, řať řmužicži tež najčžęřřche čžerpjenja, haj řamo řmjercž na řo wřali bjes najhorziřcheje lubowřče ř řwójemu Jeřuřej a bjes mozy ř wřřřowřče, kiž w nič móžna bę? ře pať tennu řať, dha dyrbi wřchědnje řwoja řtarowřč bycz, ſo řo tež w řebi řón přchekrařnjeny řbóžniť Jeřuř Křryřtuř přchežo bóle přchekrařni. řřtaj nutriřch a řhutniřch dřižli řacz řotal řnjeřa teje mozy. — řenož něřotre dny hiřchče, dha řwonja nam řako řwójatřłowne řwonny. řchto čžedža nam prařicz? řrořřřať tu je! řlacže jehó hižo? řha wjeřelcže řo jehó a wy, kiž njeřicže teho wřęči, ſo we wař řnježi, přchřhotujcže řo wřchědnje na řwójatři ř nutrenej pórřřtww: ř řwójaty Dučo, pój wřchřať ř nam! řamjeň.

v řidža.

„Prašchenje řidow“ abó „řidowřke prařchenje“ je wěž, je řotrež řo w tu řhwilu řich wjele řaběra a to w řtronach němiřkeje prařwřzy a w řchěřčžaniřch řjednocženřtwach a tež hewať. Wěmy, řo tež mješ řřerbami řu řajzy, řotřřž řo ře řchěřčžaniřkeho řejniřchčža ř tuthym prařchenjom nařadžuja. řchřchmy wot přchečelow na to pofařani, tež w nařchim řopjeňku hižo wo tym roř-

prawjecž. řnejřmy ř tomu hiřchče přchřřchli, dořelž njeje pofřlednje řłowo ř tutej wězy hiřchče prařene a dořelž nimamy hiřchče žaneho powřchřřřłowneho přchěhlada wo nje.

řať pať řo řa rořřřkanje tutoho žřłeho prařchenja mješ řchěřčžaniřkimi řjednocženřtwami dale dželä, řa to je dořowäř, řo je „řařřke řłowne miřžioniřke towařřtww“ wofřamřřko, řa 15. řacz 18. junija w řłucžu pola řrežřđžan rořwuczowanje we tuthym prařchenju wuhotowacz, a to řa dučownnyč a lařřow, řotřřž řo řa řutu wěž řajimuja. řřnano řmęje nařche řopjeňko řřładnowřč, po tuthym dželę něřchto nadřobniřcheho wo tuthym žřłym prařchenju podacz; dže to tola přchi řym tež wofebje wo bibliju, a přchede wřchěm wo řary řařoi.

ře řwjeřelaze, řo mamy tež mješ řřerbami lařřow, řotřřž řo ř tajřmi prařchenjami řchěřčžaniřkeje žyrřwje řaběraja a řpřřtaja řať abó hinať řobudželacz. A mamy řich wěřcže hiřchče wjele wjařy, řacz to wěmy a řebi myřřlimy. řjedč řo tola wřchřtzy řajzy dořwěřřłowi wobrocža na řwójeho dučownneho, řotřřž řim wěřcže dale ř radže, a tež na nařche řopjeňko, řotrež tu tola řa nabožne perruczenie je. řajřke řhromadne dželę njebudže jenož jenořřřwemu ř řpomozęnju, ale powřchřřřłownowřči.

řwonřłowne miřžionřtww.

řvangelřři řwjařř řa miřžionřtww řěmiřkeje jednocža w řebi wřchě towařřtwa a řjednocženřtwa, řotrež w řěmiřkej řa miřžionřtww mješ pohanami řkutřuja. řa řwójej pofřlednej řłownej řhromadžijnje je řutón řwjařř wofřamřřnyť, řo ře řčžęhrowařřym řřawřnym řłowom na žřly ewangelřři lud wobrocžicž:

„řo čžęmnej nozy čžerpjenjom řřhadža nowe ranje miřžionřtww řěmiřkeje. řařche miřžionřtww wřocža řo na wjař a wjař řych řawřjennyč miřžionřřch polow. řwukrajne miřžionřke řjednocženřtwa, řotrež bęchu nařche dželę na řo wřale, přřřcha nař, řo bychmy řo do řwójeho dželä wřocžili. A hižo řu řo přęni miřžionarojo do miřžionřkeho dželä wřłach wřocžili, ř wjeřelom wřtani wot domoródnnyč ludow. řařřchi miřžionarojo hotuja řo na pucž. řwř řmy pofři džařa a wjeřela. řola ř dobom čžini nam to prařchenje řtarowřčow, řacz budžeja ewangelřřch řchěřčžijenjo řěmiřkeje móžni dořčž, řařtaracz nimo řych řim tež we wulkej wójnje přchewořřajennyč miřžionřřch polow tež hiřchče tute nowe.

řomoródnne řchěřčžaniřke wofřady řu řwěřu džeržale; wone řadaja řebi a wone řřjebaja nařřchu pomoz. řwř njemóžemy řo řim řapowjedžicž. řřwěřu řa řwěřu! řóh nař wóla! řwř dyrbimy pofřłuchacz.

řwř dře řmy wofřhudnyřli a mamy w ludu a žyrřwi wulke nadawři dopjelnjecž. řola pofřład ewangeliona je nam řawořřať, a pofřłuchnowřč řřłni! řejmy řromadže w řhutnym řhromadnym dobropřřchenju a řłužmy ř lubowřču, řo njebychmy řřomdžili hódřinu, řotraž je nam řa dželanje data!”

Tute řłowa wofřewja řo w tuthych dnjach tež w řořřich domach. řubowřč řa řnjeřowe řraleřtww honi nař, řwaricž jehó řraleřtww wřchudžom, domach a wřłach. řrawa lubowřč řa miřžionřtww mješ pohanami njeřřłomdži řwěřne dželę w domiřnje, a řwěřna lubowřč řa žyrřkej domiřny nočže męcz, řo miřžionřtww mješ pohanami niřu čžerpř a ř nim pohanřke ludy, řotřřmyž ma řo ewangelion přchřpowedacz.

řombaj řóh.

řnych wřřow bywa w nařčej řužřzy wjařy a wjařy, w řotřřchž njeřřřřřřřch wjařy řutón luby řerbřři pofřřow: „řombaj řóh“, haj, dyrbimy řamo prařicz, řych wofřadow bywa wjařy a wjařy, w řotřřchž je wotniřłnyť řutón pofřřow. řo wřcho tohodla, dořelž je řam wonęmiť řerbřři ert. — řacz tež řchěřčžaniřki? — ře řam wocžichnyť řerbřři ert, dořelž wonęmi, řako

bě nan, jako bě maczerka wuspěwaka swoju poslednju, swoju smjertnu modlitwu, lubej wóčzky saúdželivšči. Je tam wóčzky nyl herbski ert, dofelž woněmi, jako šo hneji, džowzy sacžini herbska huba a wóčžini němška.

A cžehodla to tak? Tych pschicžinow je wjele a wšchelatich. Je pschepytowacž, njeje tu dženzka ani rumta ani khwile. Jenu jenož tu wuspěhnyjemy: W schuli a na klětzy je woněmiš tu a tam herbski ert; to je jena, to je hlowna wina, so woněmiš tež we wšy a we wožadže herbski ert a herbski postrow „Bomhaj Bóh“.

A tola šu tu a tam w tajkich wšachy rospróschene herbske dusche. Jich — tutych rospróschenyh Šerbow w njedawno hiščeže herbskich abo něhdy herbskich wšachy — je spytalo strowicž nasche herbske njedželiske kopjeńko s lubym postrowom „Bomhaj Bóh!“ a jich pyta wošebje tež nětkole šašo nasche kopjeńko a pschihlowa jim wutrobnyje stary, dobry postrow „Bomhaj Bóh!“ šo nadžijejo, so šašowitaja a pschistaja: „witaj š nam!“ a so njesabudu prajicž: „Pschitahdžej nětko kóždu njedželu š nam!“

My wěmy, so runje w tajkich wšachy tajzy hiščeže šu, kotřiž šebi nascheho nabožneho njedželnika waža. Šchto by nam lubšche bylo, hacž jeho šlacž do wšchěh tajkich domow, so bychu tam kóždu njedželu mohli herbske předomanje cžitacž, hdyž jo nje-móža wjazh šhšhecž! A š tomu natwarjenje, powučjenje, ros-prawjenje w herbskej maczernej rěcži!

So paš by nasche „Bomhaj Bóh“ wšchudžom tam pschitahdžecž mohlo, š tonu dyrbja pomhacž tež wšchitzy cži, kotřiž bydla we wšachy a wožadach, hdyž šo hiščeže strowja „Bomhaj Bóh!“ Tam wšchudžom dyrbja šo wšchě herbske domy a wošebje wutrobny wóčžinicž ša nasche njedželiske kopjeńko. Do kóždeho ewangelskeho doma šluscha nětkole š najmjenšcha jene nabožne kopjeno. To žada šebi cžadž se šwojimi frudnymi wobstejnošcžemi. Tuž šluscha do kóždeho herbskeho ewangelskeho doma š najmjenšcha jene herbske nabožne kopjeno se šamžneje pschicžiny. A š tutej powšchitkownej pschicžinje pschidžela šo ša naš Šerbow wšchelake wošebite: wošebje: cžim mjenje jich Šerbow bywa, cžim bóle dyrbja šo mješ šobu šwjajani cžucž, a to wšchede wšchěm psches šwjajski wěry; tute cžze wšajacž nasche kopjeńko; a šašo: cžim mjenje jich Šerbow bywa, cžim bóle je kóždy š nich na to šwjajany, wšcho podpjeracž a špěchotwacž, šchtož naš wježe hromadu, a taš tež nasche njedželiske kopjeńko. Nježadamy, so dyrbi kóždy dobrowólne dary dawacž, — hacž runje bychu tajše jara trěbne a witane byle, — cžadž a wobstejnošcže paš šebi žadaja, so kóždy herbski dom š tym nasche kopjeno a jeho nadawki podpjera, so šebi kopjeńko škaja a jo cžita. Cžim wjazh cžitarjow, cžim šepje ša kopjeno, cžim šepje móže šo wuhotowacž a cžim radšcho budža šo cžitacž.

Tuž, cžezš-li taš něšchto cžinicž ša Šerbow a ša ewangelsku, ša šchesežijanski wěru mješ nimi, škajaj šebi, jeli so hiščeže cžitar nješy, „Bomhaj Bóh!“, a jeli so šy, postaraj šo wo to, so š najmjenšcha jeneho noweho cžitarja ša njo dobudžesh, a byrnjež ša jeho pšacžicž dyrbjaj. Dyrbi-li šo kopjeńko š postom škajacž, škajaj jo hnydom dženzka abo jutše pónželu, hewaj je pschepošdže ša pschichodny mēžaz.

A wy wšchitzy, kiž móžecže šobudželacž a pišacž, pišajecže a dželajecže! Šacž dotal je šo tu wjele komdžilo a škomdžilo na tutym polu nabožneho džela mješ Šerbami. To budže cžim nujnišche a šdobom cžim šepscha škladnošcž se šapocžatkom druheje položy žyrtwneho šeta, hdyž dotalny šantowity redaktor šwoje šastojnstwo položi do druhich rukow.

Dofelž je herbski ert w schuli a žyrtwi tu a tam woněmiš, je woněmiš herbski ert na wšachy a we wožadach. Hdyž njebudža šo herbske pjera hibacž a pišacž, a to š lubošcžu ša Šerbow a

ša ewangelsku žyrtvej mješ Šerbami, šastanje nabožne kopjeńko „Bomhaj Bóh“ pschitahdžecž do wožadow a šastanje škóncžnje tež žywa byčž ewangelska žyrtvej, ewangelska wěra mješ Šerbami. Cžezš šnadž ty to?

Spěwajmy džak temu Šnjesej, našchemu Bohu!

Š k ó š: Budž cžezč a šhwalba Wjeršchemu.

Cže, Šnježe Božo, šhwalimy,

Šso tebi džakujemy,

Ša tvoje dary, dobrotty

Cžezč tebi pschitajemy,

Naš šchitowaj šy, žohnowaj,

Taš wóčžowšy naš šastaraj.

Cžezč, šhwalba, džak budž Tebi!

Budž šhwalba Bohu našchemu,

Tom' Wóčzej njebešchemu!

Bóh wulke džiwny cžini tu,

Cžezč, šhwalbu dajmy Šemu!

Wšchón wodnyh Boha Wóčza šhwal

A wopor džaka Šemu paš

Ša wulke škutki Šeho!

Ty, Božo, š nami wšchudžom šy;

Šsmny š tvojej' hnady žiwi;

Šacž ške, hacž dobre cžinimy, —

Wšcho wóčžko tvoje widži!

We hnady na naš špominajšy,

Šchtož trjebamy, nam wšchědnje dašy,

O Božo mišoščiwny.

Ty tašle naš šy lubowaj,

Ty lubujesh naš dale!

Ty Ššyna šwojoh' nam šy daš,

Šo měli w cžěmnyh dole

Tu pschecžela taš šwěrneho

A Šbóžnika taš šmilneho

We štyšku, šchizju, nušy!

My Božo š tebi pschidžemy,

Šso šmil a wšmi naš horje,

Cže ponižnje taš prošymy:

Cžim š nami wšchitko derje.

Wšchaj ty našy luby Wóčžez šy,

My tvoje lube džecži šmy

Pšches twojoh' luboh' Ššyna.

J. W.

Žyrtvej a štat.

Še špokojenjom a š nowej nadžiju je drje kóždy cžital, šo je nowy štatny prezident Šindenburg wyšose šastojnstwo pschewšaj š nabožnej pschitahy a niz se šwětnej. Šindenburg pschitahajšche: „Ša pschitaham pschi Wóšy, tym Wšchehomóžnym a tym Wšchehowědomnym...“, a škóncži tutu pschitahy š jenym: „Bóh pomhaj mi!“ A žykemu ludej němškeho štata pschitowala nowy prezident na šamžnym dnju mješ druhim: „Ša špušchčam šo na pomoz wěčžneho Boha, kotryž naš hnadyje do-wjedže psches cžadž cžezšewe nušy tutych dnjow!“ To šu šchesežijanske šlowa a to šu šnužite šlowa, kotrež šokojaja wutrobu kóždeho cžłowjeka, kotryž ma hiščeže šchesežijanski wěru we wutrobje, njech je po rěcži Němž abo Šerb abo hewaj šchto. —

A tomu nětko pschitunajmy powitanje, š kotrymž „Vorwärts“, Šarlinške hlowne kopjeno šocialistow, wita noweho presidentu. Na hlownej štronje je wulki wobraš. Na tutym wšchědnym wulkeho bara; tón je šnamjo města Šarlina, kotrež ma bara we woponje. Tutón bar šedži š nutnym woblicžom pschěd

Braniborski wrotami w Berlinje, přes kotrež je Sindenburg do Berlina sacahnyl, a dzerži w přednymaj pazomaj moczi-njene spěwarške. Spody steji: „Kač powitam ja Tebe...“ — „Wie soll ich Dich empfangen und wie begegne ich Dir —“

Njesaczuwajšy to ty, kiž hiščež schřěčži schřěsczianskeho smyhlenja we wutrobje masch, tutu plistu, kotruž tute hłowne kopjeno sozialistow s tym wotkoži wšchěm, kotřiž hiščež su se schřěsczianskeho smyhlenja? A njesaczečiwjena ho to přchi tym schřěsczianskym staršchi se sozialistiskeje strony, widžo, kač hanja to, šhtož je jim tola tež hiščež hłowate a šhtož woni chzedža tež hłowim džěčom ja hłowate a drohe samostajěč!

Woboje, to, šhtož wo přchichajšy noweho presidenta přichajšy, a to, šhtož wo „witanju“ nowiny „Vorwärts“, přichirunaj raš w měrnej hodžiny a rosmyšluj hěbi potom troščku to, šhtož nětko sady naš, tež poplednje wolenje presidenta, a tutón žlyš čaš, w kotrymž tšimy. Zyle wěščež wšchelakeho s teho wušbytkujěš.

Wšchelle s bliska a s dalofa.

Š Pruskeje. W starých pruskich provincach wola 23.—25. meje do provincialnych synodow. Tute wólby njejsu direktne, tak so by kóždy wólbohmamy wólil. Šlošy šložuja ho na wulkošć jenotliwych wošadow, a wošada jako tajka woli přes hłowich zastupjerjow. Šlesyška ma wolicž 108 wotpóhlanow;

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjenje a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Serbomil.

Wšělěizny z džěcaceho žiwjenja.

a) Hólcowa wólba.

Bohaty muž w Americy cheyše při radostnej skladnosći dać kóždemu swoich služobnikow někajki dar. Toho dla zawola wšitkich do swojeje jstwy, a hdyž běchu přišli, prašeše so młodeho služobnika:

„Što chceš radšo, bibliju abo 20 dollarow?“ —

„Rad bych wzał bibliju,“ rjekny služobnik, „ale nje-móžu čitać; duž su mi pjenjezy wužitniše.“

Hdyž pak so knjez zahrodnika prašeše, tutón wotmołwi: „Moja žona je tak čezko khora, zo jara pjenjezy trjeba.“ Kuchařka prašana podobne rjekny: „Móžu čitać, ale nimam časa, do biblije pohladać a za 20 dollarow móžu měć krasnu drastu.“

Služobnica praješe: „Ja mam hižo jenu bibliju a nje-trjebam dvě.“ Naposledku přińdže mały hólčec, kotryž služěše pola toho knjeza za póselnička. Prašany, što by hěbi přal, wotmołwi: „Maćerka je nam čitała, zo Boži zakon je lěpši dyžli tysacy złota a slěbora. Chcu měć tu bibliju, budžeće-li tak lubosćiwu, knježe.“

Dóstawši knihu, wotewri ju a hlej — złoty pjenjez kuli so na zemju. A hdyž wobroći listna, namaka tam hišće wjele papjerjanych pjenjez mjez stronami. Předstajě sej jeho překwapjenje a radosć. Pytał jenož njebjeske žohnowanje a dóstał je tež zeńske žohnowanje.

Njemysliće, lube džěci, zo je tón hólc mudrje wólil?

b) Mały Jank.

Prózdny bėchu nimo a šula so zaso započina. Džěci khodžachu pilnje do šule a dóstawachu tež dosć džěla sobu domoj, ličenje a pisanje na taflu abo do šulskich zešiwkow, štož mějachu nazajtra zaso sobu do šule přinjesć. Mały Jank bě čezke ličenje sobu dóstał. Wón sedži při blidze a počí so při svojim džěle. Zdaše so jemu, zo je jemu knjez

š tutym přichidžela ho potom w synodze hiščež 15 zastupjerjow wšchelakich zyrkwinskich swjastow a sjednocženstwow. Šakša provinza woli jich 90, kotrymž ho 11 přichidžela; Braniborska se Berlinom 144; š tutym přichistupja 20.

Evangelška mlodžina ho hiba a Šwajtki su lětka wošebite dny ja nju. W Bremerju šhadžuja ho mlode holžy, kotrež su se hłowim towarštwami do „Evangelškeho swjaska mlodych holžow ja Němsku“ sjednocžene. Šhadžowanka, ja kotruž su na 3000 mlodych holžow se wšchěch kóncžin Němskeje s wódžerjami a s wódžerkami towarštwow samolwjene, je stajena zyle pod šnanjenje evangelškeje wěry. — W Hannoveru šhromadži „Evangelški swjast mlodženzow ja Němsku“ hłowje towarštwu. Šičža tam s tym, zo ho na 10—15 tyhaz šobustawow šhromadži š móžnemu wuštupej evangelškeje mlodžiny. — Wokrejšne sjednocženstwo towarštwow evangelških mlodych holžow ja Lubijski wokrejš, kotrež ma w tu khwilu hłowje šydko w Nowym Gersdorffje, čže njedželu, 19. julija, hłowje towarštwu a po móžnosći wšchě šobustawy sjednocžicž š wokrejšnemu ššědej na Šotntaru a we Walddorffje. Tuž njech hěbi wšchě ja tutu njedželu dowol wušprošča a ho w bohatej licžbje na Šotntaru šhromadža.

Šitowanje.

W. we W. ja Šwajtki. — R. w B. ja Šwj. Troj.

Šamostwity redaktor: šarč W y r g a c ž w Šošacžich.

wučer trochu přěčežki nadawk napoložil. Liči a liči, zdychnje, skóněnje je tola hotowy a njese džělo pokazać nanej. Nan to přehlada a pokhwali jeho, zo je derje ličil. Wěšće ma na tom radosć.

Wěš, druhdy so zda, zo njedokonješ, štož wučer wot tebe žada. Ale podaj so jenož s lóštom do toho, a budžeš widžeć, zo so čí to radži. Přisłowo praji: Špytaj a špytaj wšpjet.

Wšak njewuknješ za wučerja, ale za sebe samoho. A čim wjacj wužitneho a dobrego něchtó nawuknje, čim lěpje za njeho. Tuž wukni jenož kaš Jank a njepušć, doniž sy nawuknyl.

c) Njesmy sami swoje.

Mała sydomlětna holčička wědžeše, što to rěka, so poručić sebe samu Knjezej Jezusej. Njewostajila je hěbi nič, dokelž wědžeše, zo cyła słuša swojemu Zbóžnikoj.

Jónu prašaše so ju wučer w nabožinskej hodžiny: „Maš, Marka, dušu?“

„Ně, nimam,“ wotmołwi Marka, „dala sym ju Knjezej Jezusej a nětko słuša moja duša jemu.“ — A we tom měješe Marka prawje, zo to, štož je dowěriła Knjezej Jezusej, njeběše hižo wjacj jeje, ale Jezusowe. A kak so nad tym rjadowaše a kak běše spokojna!

Sy-li pak tež ty dowěriš sebe sameho Knjezej Jezusej? Japoštoł Pawoł praji: „Wy njejsće sami svoji, ale kupjeni sće za mzdu (to je za wulku plaćiznu).“ A tuta mzda je krej Knjeza Jezusa.

b) Złote prawidlo.

„Maći,“ praješe Haňžka, „Marija a Arnošt nochcetaj z nami hrajkac a ani z nami njerěčitaj.“ — „To je dobra skladnosć, zo byšće so k nimaj zadžeržale po złotem prawidlu,“ rjekny mać.

Džěci wěc trochu přemyslowachu a potom Jurk rjekny: „Ja hižo wěm, my budžemy k nim přěčelni jako by nič njebylo.“ Hižo do khowanja slónca běše mjez susodžic džěćimi dospoľna přezjenosć.